

BULETIN INFORMATIV

Nr. 21

4 Septembrie 2020

EDITORIAL

România, azi

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Liga Națiunilor, o competiție relativ nouă, începe chiar în această seară, de 4 septembrie, pentru noi, cu meciul contra Irlandei de Nord, mai importante, și competiția și meciul, decât ar putea părea la o primă analiză. Campionatul Casa Liga 1 s-a întrerupt pentru a face loc celei mai iubite echipe pe care o avem, cea națională, și la fel se

întâmplă pe întreg continentul, ba chiar sunt țări, nu puține, care nu și-au reluat încă etapele din ligile profesionale, dar au intrat deja în focurile acestei competiții care oferă, de această dată, un drum, nu foarte larg, dar un drum, totuși, o variantă către Campionatul Mondial din Qatar, din 2022. Mai mult decât atât, depășind Irlanda de Nord și încă cel puțin încă o altă selecționată în Liga Națiunilor, putem fi în decembrie în cea de a doua urnă valorică la tragerea la sorți pentru Mondialul de peste doi ani, iar acesta poate fi un mare atu.

La fel, tot în această seară, selecționata noastră sub 21 de ani are un hop greu în Finlanda, în efortul ei de a se califica la turneul final Euro 2021.

Ambele selecționate se bazează pe foarte mulți fotbaliști care evoluează în Casa Liga 1, mai cu seamă cea antrenată de Adrian Mutu, așa cum e și firesc să se întâmple. Prima scenă a fotbalului românesc rămâne, așadar, fundația dintotdeauna pentru performanțele pe care le așteptăm și care vor veni, sunt convinși, mai devreme sau mai târziu. Să sperăm că mai devreme.

O problemă de timp ori una de confirmare a valorii are România de azi? Grea întrebare. Un răspuns s-ar putea să vină în chiar această seară, atât de pe Arena Națională, cât și din Finlanda.

Răspunsuri parțiale vin, etapă de etapă, din Casa Liga 1, dar și din parcursul echipelor noastre de club în cupele europene. Spun "parțiale", pentru că într-adevăr, reconfirmarea acestor răspunsuri trebuie să fie obținută și din competițiile în care se joacă în galben, și în care acestor fotbaliști de mare talent li se intonează Imnul Național.

Dar noi avem răspunsuri, noi, cei care decidem, într-o măsură mai mare sau mai mică, mulți pași din parcursul fotbaliștilor români spre performanță? Mai corect spus: punem noi întrebările corecte pentru a găsi răspunsurile care să ne califice nu doar la turneele finale vizate (da, vizate, pentru că la Mondial nu am mai fost de aproape un sfert de veac, iar acest calcul ține cont de o calificare în Qatar)?

România, azi, în fotbal, nu este alta față de cea economică, socială, administrativă ori politică. Întrebările de aici sunt și întrebările de acolo, răspunsurile pot diferi și chiar diferă prin specificitate, dar esența lor e aceeași. E adevărat, în societatea în care trăim nu avem meciuri de calificare atât de dese, dar, câte sunt, sunt la fel de importante. Bani, investiții, resurse umane, profesionalism, valori.

Le avem sau le căutam ?

Știm unde, știm cum?

Vrem la masa bogaților, cum se tot spune de atâția ani, dar am mai fost acolo, nu-i așa?

Cu ce am rămas?

În această seară căutăm cărarea pierdută cândva. Fotbalul are această șansă, de a se regenera și de a crea speranță. E mult, e puțin ? S-ar putea să fie totul.

Pînă la ora marilor răspunsuri, ca întotdeauna, pumnii strânși pentru tricolori !

INTERVIU

Interviu cu dl. Emil Săndoi (antrenor Chindia Târgoviște)

realizat de **Octavian Țopa**

A fost campion și dublu câștigător al Cupei României cu Universitatea Craiova, echipa la care s-a format. A jucat 30 de meciuri pentru România. A fost antrenorul naționalei de tineret și al unor cluburi puternice din prima ligă. A reușit în acest sezon să salveze Chindia Târgoviște de la retrogradare. Ajuns la 55 de ani, Emil Săndoi a aflat înaintea partidei cu Dinamo că este unul dintre asimptomaticii purtători de COVID-19 și nu a mai putut sta pe banca tehnică.

1 ***Ați evoluat la cel mai înalt nivel, ați antrenat atât echipe de top din România cât și echipa națională U-21, dar nu ați fost niciodată într-o asemenea situație. Cum trec zilele de izolare pentru un om recunoscut drept extrem de activ?***

Trec greu, foarte, foarte greu, chiar nu mă așteptam să fie așa. Vedeți dumneavoastră, în perioada pandemiei eram acasă, la Craiova, cele două luni au trecut mai repede, ieșeam în curte, făceam mișcare... Aici stau într-un apartament și mă plimb între dormitor și bucătărie (Râde). Serios, mă uit la toate meciurile de la televizor, fac analize, citesc, vorbesc mult la telefon cu staff-ul, cu conducerea clubului, cu jucătorii.

2 ***Cum a decurs pregătirea meciului cu Dinamo în condițiile în care nu ați putut participa direct la acest proces?***

A fost o presiune mare, nu vreau să mai trec prin așa ceva. Jucătorii noștri nu s-a antrenat două zile după apariția cazurilor de COVID-19. În plus, la echipă au venit

jucători noi și a trebuit să dialogăm suplimentar cu ei. Cu cei vechi a fost mai simplu pentru că știau organizarea de joc, principiile pe care noi le-am stabilit. La ultimele jocuri, s-a observat o creștere și aceasta este dovada că ei au înțeles ce le cerem. Cu cei noi am vorbit mult pentru a înțelege care sunt pretențiile noastre de la ei și unde vrem să ajungem împreună. Observați, vă rog, că în toate interviurile pe care le-am dat am spus NOI și nu EU pentru că acesta este un principiu după care îmi conduc activitatea fotbalistică. Noi, staff-ul tehnic și administrativ, formăm o echipă, nimeni nu lucrează singur. Îi avem în echipă pe Vali Năstase, pe Hotoboc, colaboratori vechi, pe preparatorul fizic Sandu Cristian Revenind la pregătirea meciului, am discutat mult la video conferințe, eu de acasă, iar Vali Năstase din mijlocul lor, le explicam împreună pe tablă ce așteptăm de la ei.

Vreau să-i mulțumesc public lui Gică Hagi pentru munca extraordinară de la Academia pe care a creat-o. Am împrumutat de la Viitorul trei jucători, Căpușă, Dulca și Iacob, trei tineri extrem de

disciplinați și intuitivi. Se vede profesionalismul celor care i-au educat, format fotbalistic! Și le mulțumesc încă o dată pentru ce fac acolo!

3 ***Cum se trăiește în fața televizorului un meci important al echipei pe care o pregătești și ce ați simțit în momentul în care arbitrul a fluierat finalul jocului cu Dinamo?***

(Oftează) Mult mai greu ca pe bancă! Când eram fotbalist intram pe teren, făceam încălzirea și emoțiile dispăreau până să fluier arbitrul prima oară. Așa simt și ca antrenor. Am fost în legătură permanentă cu staff-ul nostru la meciul cu Dinamo, dar tensiunea a fost mult mai mare decât atunci când sunt pe bancă. Îmi doream un rezultat pozitiv pentru că echipa este într-un real progres și a fost frustrată de marile greșeli de arbitraj din finalul sezonului trecut. Am trecut peste ce s-a întâmplat cu Hermannstadt, cu Iași și am reușit victorii importante spre final. Îmi doream enorm ca acest progres să continue deci, da, a fost o tensiune enormă!

4 **Ați preluat Chindia într-o perioadă grea. Nu v-ați temut că vă stricați cartea de vizită?**

M-am gândit doar că lanțul nesfârșit de ghinioane – accidentări, suspendări, greșelile de arbitraj despre care am pomenit – trebuie să se rupă! Am crezut în șansele noastre chiar dacă au fost mici. A trebuit să gestionăm cu mare atenție fiecare detaliu și munca împreună ne-a fost răsplătită.

5 **Chindia și-a recâștigat dreptul de a juca în prima ligă după două meciuri de baraj cu CS Mioveni, dar momentele de bucurie au fost la fel de scurte ca și vacanța. Cum ați pregătit noul sezon și ce planuri de viitor aveți?**

Noi am fost cea mai dezavantajată echipă pentru că ne-am continuat activitatea încă o

săptămână. Am avut doar două-trei zile de pauză, a trebuit să le acordăm această mini-vacanță, nu aveam cum să-i ținem în activitate continuă! Din păcate, ne-am trezit cu două cazuri de COVID-19 și lucrurile s-au complicat, mai ales că suntem printre puținele cluburi care nu ne confruntasem cu această situație în sezonul trecut. În plus, am pierdut jucători importanți, Ivancic, Diallo, Bic fiind doar câteva exemple. Important este că am luat cei trei tineri talentați de la Viitorul. În plus, Pițian, Cornel Dinu și Florea, ultimul revenit după o accidentare, au crescut foarte mult, i-am reintrodus în circuit. Ne gândim să mai aducem trei-patru jucători cu experiență pe compartimente. Această pauză competițională ne va ajuta să mai facem câteva reglaje.

6 **Chiar dacă stadionul clubului este în**

reconstrucție, echipa a avut tot timpul suporterii pătimași aproape. Cum resimte în aceste vremuri lipsa lor sau cât de greu este fotbalul fără spectatori?

O echipă care nu este de top, dacă-și pierde și spectatorii, își irosește un procent important în exprimare. Chindia nu se compară cu Universitatea, CFR, Dinamo, FCSB sau Botoșani la numărul constant de spectatori, dar are publicul ei fidel, mult mai numeros decât alte competitoare. E greu fără suporterii, sper să se regleze problema accesului acestora la jocuri. Mai mult, am văzut o declarație a domnului primar al orașului, care ne asigură că stadionul Chindiei va fi gata până la finalul sezonului. Acest lucru ne va ajuta foarte mult în activitatea viitoare.

FEATURE

Takayuki Seto și Mario Camora: străinii care scriu istorie în CASA Liga 1

realizat de Octavian Țopa, Liviu Manolache

Takayuki Seto și Mario Camora sunt născuți în același an, la câteva luni diferență și la câteva lumi distanță. Japonezul și portughezul s-au intersectat ca adversari și, mai apoi, au devenit modele sportive în România, a doua lor țară. Similitudinile carierelor lor sunt uluitoare. Au aceeași vârstă, sunt campioni, conduc în topul prezențelor străinilor pe prima scenă a fotbalului românesc, au îmbrăcat tricoul unei singure echipe, Astra Giurgiu, respectiv CFR Cluj, și sunt extrem de respectați în vestiarele în care au muncit toți acești ani.

Takayuki Seto a sosit în România în sezonul 2007-2008, când CSM FC Ploiești, actuala Astra, evolua în Liga a 3-a. Venea de la o școală de fotbal din Brazilia, ale căror cursuri și le plătitise din economii. A venit în România să aplice ce a învățat acolo și a rămas mai bine de un deceniu. A marcat primul gol al fostei CSM FC Ploiești în acel sezon, într-o partidă cu CS Predeal. Din trupa de atunci a Astrei, singurul fotbalist care a mai rămas în marea performanță este Marius Mihalache, fundașul ajuns la Poli Iași.

Japonezul a jucat și a marcat pentru Astra în trei eșaloane fotbalistice, în Cupa României, în Cupa Ligii și în competițiile europene intercluburi! A fost campion în 2016, un model de modestie și seriozitate.

Mario Camora a luat de patru ori medaliile de campion cu CFR Cluj și a ridicat deasupra capului Cupa României. Doar dacă amintim că a fost de 149 de ori căpitanul "feroviarilor", ajunge!

Îndrăgostit definitiv de orașul de la poalele Feleacului, portughezul se gândește să se stabilească definitiv acolo, mai ales că, de curând, a obținut și cetățenia română.

TAKAYUKI SETO

NĂSCUT:

5 FEBRUARIE 1986 - NAGOYA (JAPONIA)

DEBUT ÎN LIGA 1:

2 AUGUST 2009
(ASTRA – PANDURII TG. JIU 0-1)

271

MECIURI
ÎN LIGA 1

26

GOLURI
MARCATE

15

PASE
DECISIVE

33

CARTONAȘE
GALBENE

1

CARTONAȘE
ROȘII

"Fotbalul românesc de acum este bun la nivel sportiv. Am cele mai multe meciuri în Liga1, dar nu m-am gândit niciodată la numărul lor. În primul rând, vreau să fiu sănătos și să fiu pregătit la fiecare joc. Nu m-am gândit la Camora să ajungă atât de departe, nu este important că îl depășesc sau mă depășește el, nu acest lucru este important. Îmi doresc să fiu un exemplu bun pentru tineri, să fiu sănătos și vreau să fac un sezon bun!" *(Takayuki Seto)*

MARIO CAMORA

NĂSCUT:

11 NOIEMBRIE 1986 – SAMORA CORREIA
(PORTUGALIA)

DEBUT ÎN LIGA 1:

24 IULIE 2011 (CFR – ASTRA 2-0)

270

MECIURI
ÎN LIGA 1

9

GOLURI
MARCATE

18

PASE
DECISIVE

58

CARTONAȘ
GALBEN

4

CARTONAȘ
ROȘII

"Eu sunt mândru pentru ce mi-a dat CFR Cluj, la ei am venit întâi în România. Și simt că multă lume mă iubește și în orice alt oraș din România, când mă duc în vizite cu familia. Țsta e un semnal că te respectă oamenii pentru ce faci la munca ta" (*Mario Camora*)

TOP 10 - PREZENȚE JUCĂTORI STRĂINI ÎN LIGA 1 ALL-TIME

Poziție	Jucător	Meciuri
1	Takayuki Seto	271
2	Mario Camora	270
3	Junior Morais	247
4	Eric de Oliveira	217
5	Filipe Teixeira	209
5	Ousmane Vieira	209
6	Thaer Bawab	207
7	Ricardo Cadu	202
8	Nuno Viveiros	199
9	Bojan Golubovici	197
10	Pablo Brandan	186

SPONSOR

CRONICĂ

Dudu la 70 de ani

realizat de **Marius Mitran**

Pe 1 septembrie 2020 Dudu Georgescu a împlinit 70 de ani. Mi s-a părut, în toate meciurile în care l-am văzut, că e fotbalistul cu cea mai bună lovitură de cap din istoria lumii. Asta cred și azi, așa cum nu cred că a ajuns la 70 de ani. Dar în familia noastră nu toată lumea era de aceeași părere.

„Dudu nu mișcă, tată, în fața lui Tilihoi”, zicea tata, de fiecare dată când Craiova juca meciul vieții noastre, cel cu Dinamo. În după-masa aceea, tata întârziase ceva și-l tot așteptasem în fața stadionului din Ștefan cel Mare. Sau eu venisem prea devreme, nerăbdător să respir aerul vânat-răzbunător al zilelor în care jucam cu Dinamo. Stăteam și foarte aproape în anii ăia, la 5 minute de mers pe jos de stadionul lor, pe strada Barbu Mumuleanu, paralelă cu Tunari, Mumuleanu fiind poetul ăla căruia Eminescu îi zicea „Mumulean, glas cu durere” în „Epigonii”...

Poate la astea mă gândeam, așteptându-l pe tata cu biletele în mână. Lumea trecea grăbită pe lângă mine, eu eram fericit că stăteam și noi în oraș, nu mai veneam de la Otopeni, dar uite că tata întârzia și se auzeau deja galeriile...

... Când tata a venit, m-am liniștit imediat și m-am repanicat coborând treptele spre tribuna întâi, unde aveam biletele. Îi văzusem pe ai noștri, la poarta dinspre velodrom, dar și pe Dudu Georgescu, aici, lângă noi. De Dudu mi-era frică. De aceea tata îmi spusese că e Tilihoi acolo și că Dudu nu va mișca lângă el.

Cu teama aceea am trăit anii de atunci. Chiar și la Bacău, unde ajunsese spre final de carieră, apoi la Buzău, spre 35 de ani,

Dudu a marcat împotriva Craiovei, dar nu cu Tilihoi pe teren. Ne-a dat gol și în duminici rare, altădată. Dar nu cu Tilihoi lângă el, tata avusese dreptate. Cât timp Nae Tilihoi a sărit cu el la cap, Dudu n-a mișcat...

Și de-aia, ani mai târziu, mult mai târziu, am vrut să-l cunosc pe Dudu Georgescu. Pe Nae îl știam. Pe Dudu voiam să-l cunosc, să vorbim,

să-l întreb. Așa că în iarna lui 1998, dacă nu mă înșel, am scris pentru ProSport Magazin reportajul pe care vreau să-l amintesc aici.

E vorba de întâlnirea cu Dudu Georgescu, atacantul cu cea mai bună lovitură de cap din istoria fotbalului nostru și, foarte probabil, și mondial.

Dudu Georgescu... În puținele dăți în care am ajuns, în copilărie, să admir vreun inamic la Craiovei, pentru că îmi provoca teamă, pentru că era prea bun, adică prea rău, de fapt, pentru noi, ei bine, în acele dăți, sufletește eram praf. În primul rând pentru că, bun oltean ce sunt și eram, și eu intram la categoria „șarpe de dudău, d'ăla care mușcă rău, măi Leano!” când era vorba de ceilalți, care se puneau cu ai mei.

În cazul acesta, cum să-ți placă, și încă mult, ceea ce, funciar, urai? În al doilea rând, dacă îmi plăceau, cum să-i spun tatei, care n-avea nuanțe niciodată când era vorba de tabăra adversă? Toți, în afara Craiovei, meritau indiferența și disprețul nostru. Aproape toți, că unii îi mai plăceau, așa, individual, însă niciodată și în nicio situație cineva de la Dinamo. Șmecheria prin care Dinamo luase, în 1973, campionatul, îl pusese pe tata într-o situație de ostilitate fără drept de apel, care nu l-a părăsit în nicio circumstanță, niciodată, până la sfârșitul vieții. Golul

care i-a lipsit în acea vară Craiovei a fost zidul de netrecut vreodată dintre ce a însemnat Dinamo în România acelor ani și religia familiei noastre, care însemna Craiova, o victimă sfâșiată între o dragoste totală și o dușmănie externă de care trebuia apărută cu dinții.

Și totuși, Dudu Georgescu! Acum, abia acum îmi aduc aminte că de câteva ori am fost pe Dinamo toți trei, ca-n celebrul film francezesc „Mama, tata, bona și eu”, unde bona care trebuia să aibă grijă de noi era Știința! Mama, jucând indiferența, dar crispată până la disperare în funcție de reacția noastră interioară, pe care o simțea aproape în aceeași clipă, tata,

infernally atent la joc, greu de atras în orice dialog, eu...

Ei bine, eu am descoperit că nu-l urăsc pe centrul lor atacant, blond, lăptos, cu mers ca pe papainoage, fragil în alergare, dar cu o plutire peste apărarea noastră dincolo de imaginație.

Dudu Georgescu. Mama tresărea atunci când Custov prindea câte un șut violent, parcă o aud, compătimitoare: „George, dar i-a dat mâinile peste caaap portarului nostruuu...” Era vorba de Purcaru, pe care mama îl căina atunci. Și mai țin minte că-i plăceau Boc și Berneanu, fundașul stânga dinaintea lui Ungureanu... Mie îmi plăceau Crișan, primul fără discuție,

în orice top, apoi Balaci, Negrilă, care îmi dădea siguranță, Donose, Țicleanu, Cârțu, deși Sorin era uneori de o indolență insuportabilă. Și Dudu, de la ei! Se putea așa ceva?! Dudu, despre care abia acum îmi fixez în minte că marcase primul gol pe care l-am văzut în viața mea pe un stadion, în acel 1 iunie 1975, într-o Zi a Copilului când tata se hotărâse: eram destul de mare, aveam aproape 8 ani!, ca să pot vedea un România – Scoția direct în Pantelimon, pe „23 August”...

Dudu! Era o prelungire nepământească, albă (nu știu de ce, Craiova juca mereu în albastru cu Dinamo, care intra în alb, aproape fără excepție. Mie însă îmi plăcea albul, aș fi vrut să fie mereu la noi...), care plutea, țâșnea, plonja și care, dacă apuca să lovească balonul cu capul, apoi erai mort! Dudu nu rata, nu ierta, el marca. Vedeai apoi saltul acela stângaci, cu mâna dreaptă ridicată perfect vertical și felul în care îl îmbrățișau ai lui, precipitați...

Odată, în Ștefan cel Mare, Dudu, trecut de 30 de ani, s-a luptat aproape de unul singur cu noi... Craiova era Maxima – Maxima atunci și i-am dominat rău în după-amiaza aceea... A fost, până la urmă, 2-2, cu două goluri Dudu și două Donose (cei doi „D”, știu, e inevitabil să nu te gândești la asta!), un meci crâncen de la care am plecat fericiți, eu cu tata. Cine era însă Dudu cu adevărat aveam să aflu peste 17 ani, într-o duminică.

Undeva în centrul select al orașului, o vilă discretă și extrem de caldă, ca de altfel și gazdele, domnul și doamna Georgescu. Fosta Gheată (dublă!) de Aur a Europei era acum un ochelarist elegant, dar doamna, pe cuvânt de onoare, impresionantă. Blondă, deschisă, cuceritoare, i-a povestit reporterului care eram viața și cariera soțului, ca să zic așa, minut cu minut.

„Cu Gheata? Păi, după fiecare antrenament la Dinamo rămâneam cu Mircea pe teren să...” „Taci, dragă, că n-a fost așa!” intervenea calin doamna Georgescu. „Eu cu Nelly Lucescu veneam, domnu’ Mitran, la fiecare meci și la fiecare antrenament. În timp ce alții, care se prezintă azi mari dinamoviști, fugeau la șpriț, Dudu și Mircea rămâneau încă o

oră, pe ploaie, pe noroi, pe arșiță, cum era, după caz, și exersau în plus...”

Iar fosta Gheată de Aur confirma, întotdeauna, mândru de ce a făcut, de ce bine își amintește consoarta de tot și toate și de sufletul ei de aur care, iată-l, încă se manifestă. Așa am aflat (și n-am putut scrie atunci, dar după 16 ani sper că s-a prescris!) câtă muncă de lămurire a dus doamna cu generalii de la Interne (unde lucra și dumneaei) ca Dudu să joace la echipa M.I., când trebuie și cum trebuie. Ce om de aur a fost, este și va fi, pentru eternitate, Mircea Lucescu („are, dragă, măcar șireturile de la fiecare Gheată!”) și, aproape previzibil, și Nelly, dar ce dimpotrivă a fost, la toate și mai ales la Dudu, celălalt mare, colosal dinamovist, Cornel Dinu.

Un lucru nu mi-a confirmat doamna. Povestea care zice că la un meci în Franța, cu naționala, după ce a reușit să marcheze, Dudu s-ar fi dus spre Valentin Stănescu, în aplauzele stadionului și i-ar fi spus: „Nea Tinele, cum se zice, dom’ne, în franceză mersi, că vreau să le mulțumesc oamenilor!” N-a confirmat, dar parcă nici eu n-am întrebat...

Apoi, seara lungindu-se, lângă un șemineu splendid, am aflat de unde ruptura atât de mare și de nereparat cu Cornel Dinu.

Prin 1984, zice doamna Georgescu, și Dudu confirmă, fosta Gheată de Aur a ajuns la Gloria Buzău, alături de Marcu, Cramer și alții. Era echipa ministrului de Interne, „dobitocul” Postelnicu. Ei bine, zice doamna, tot atunci la Dinamo, în club, Cornel Dinu i-ar fi dat jos de pe peretele celebrităților, tabloul Ghetei de Aur (duble!). Și l-a pus pe al lui! Dar și Mircea Lucescu, când s-a întors, anul următor, la Dinamo, l-a pus la loc și l-ar fi dat jos pe-al lui... în fine, nu mai contează! Nu-i așa că la Dinamo a fost, din toate timpurile, așa, frumos, ca azi?

Eu nu îl uit pe Dudu, un coșmar plutind blând, ca o fatalitate implacabilă, dar, cu noi, doar atunci când Tilihoi nu-i era adversar în teren...

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA